

မင်းမြတ်သူရ

ဆားဂုလင်းမင်းအောင်နှင့်ထင်းရှူးမင်းသမီး

ညက မိုးဖွဲဖွဲရွာလိုက်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်
မို့တွေပေါက်တော့မည်ဟု တစ်ရွာလုံး သိလိုက်ကြ၏။
သူတို့တစ်ရွာလုံးနံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် အလုအယက်
မို့ရူးထွက်ကြတော့မည်။

ရွာအစွန်ကတဲမှာ နေထိုင်သော ကိုဖိုးအေးနှင့် မအေးစိန်တို့
လင်မယားလည်း နှစ်စဉ် မို့ရူးထွက်နေကြဖြစ်၏။

မအေးစိန်တစ်ယောက် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ နောက်တစ်နေ့နံနက်
မို့ရူးထွက်မည့်အ ရေးကိုတွေး၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

သူတို့လင်မယားသည် နှစ်စဉ် သူများထက်ဦးအောင်တောထဲသို့
ဝင်လေ့ရှိ၏။ သည်နှစ် မို့ တွေများများရလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက်
လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရဦးမည်။

မအေးစိန်တစ်ယောက် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ ဟိုသည်လူးလွန့်နေကာ
နံနက်အရုဏ် တက်သည်နှင့် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကို တည်လေ၏။

ထမင်းအိုးကျက်သည်နှင့် အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ ဇိမ်ယူနေသော
ကိုဖိုးအေး၏ ပခုံးအေး၏ ပ ခုံးကို လှုပ်နှိုးကာ

“ထ ...ထ၊ နောက်ကျရင် မို့တွေ သူများဦးသွားဦးမယ်”

ဟု နှိုးလေရာ ကိုဖိုးအေးတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၍
ကိုယ်လက်သန့်စင်လေ၏။

မယားဖြစ်သူ မအေးစိန်က ထမင်းထုပ်ထုပ်ပြီးသည်နှင့်
ကိုဖိုးအေးကလည်း ပလိုင်းနှင့် ဓား မကို ကိုင်ကာ မှီခူးထွက်ရန် အသင့်ပြင်လေ၏ ။

ရွာပြင်သို့ရောက်တော့ သူတို့ရွာရှိလူများ မှီခူးထွက်ရန်
ပြင်ဆင်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏ ။ သူတို့လင်မယားသည် ခြေလှမ်းကို
သွက်သွက်လှမ်းကာ တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏ ။

မှီတွေ့ကီ တစ်ရွာလုံးထက်ဦးအောင်ခူး၍ အများဆုံး
ရယူရပေတော့မည်။ သို့မှသာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော သူတို့လင်မယားအတွက်
လိုအပ်တာလေးတွေ ပြည့်စုံနိုင်မည်ဖြစ်၏ ။

လိုအပ်တာတွေမှ အများကြီးဖြစ်၏ ။
ကိုဖိုးအေးတစ်ယောက်မှတ်စုစာအုပ်လေးတစ်ကိုင် ကိုင်ဖြင့် မှီကျင်းများကို
ရှာဖွေလေရာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မှီကျင်းပြီးတစ်ကျင်းတွေ့ပြီး မှီတွေ
အများကြီးရလေ၏ ။

မှီတို့၏ သဘာဝ မှာ နှစ်စဉ်ပေါက်နေကျနေရာ၌ ပြန်လည်ပြီး
ပေါက်လေ့ရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့် မှီကျင်းတစ်ကျင်းတွေ့လျှင် မှတ်စုစာအုပ်၌
မှတ်ထားရ၏ ။

နောက်နှစ် မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ထိုနေရာသို့ ပြန်ရှာလျှင်မှီကျင်းကို
ပြန်ရှာတွေ့တတ်၏ ။

ထိုသဘောကို နားလည်သော ကိုဖိုးအေးသည်
နှစ်စဉ်မှီကျင်းအသစ်တွေတိုင်း မှတ်စုစာ အုပ်၌ သေချာစွာ ရေးမှတ်ထား၏ ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတစ်ပါး ရွာသားများထက် သူတို့လင်မယား မှီများကို
ပိုမိုခူးဆွတ်နိုင်လေ ၏ ။

ယနေ့နံနက်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဝီရိယကောင်းလွန်း၍ မှီကျင်းများ

သူတစ်ပါးလက်သို့ ရောက်မသွားခဲ့ချေ။ ကိုဖိုးအေးသည် ဝီရိယကောင်းသော
ဇနီးသည် မအေးစိန်ကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီးကျေးဇူးတင်နေမိ၏ ။

ညက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် မအေးစိန်တစ်ယောက်တစ်ညလုံး
အိပ်မပျော်ကြောင်း ကိုဖိုး အေး မသိချေ။

မိုးတွေများများရလျှင် သူတို့လင်မယားအတွက် လိုအပ်သော
ခြင်ထောင်လေးတစ်လုံးနှင့် မိမိအတွက် ပဒုမ္မာအင်္ကျီပိတ်စလေးဝယ်ရမည်။

သည်ထက်ပို၍ ကံကောင်းလျှင်တော့ ကိုဖိုးအေးအတွက်
ပင်နီတိုက်ပုံတစ်ထည်ပင် ဝယ်ရ ဦးမည်။ ကိုဖိုးအေးသည် မှိုကျင်းများ
တစ်ကျင်းပြီးတစ်ကျင်းခူးယူရင်း မှိုများကို ပလိုင်းထဲသို့ ထည့်လေရာ ပလိုင်းတစ်လုံး
ပြည့်လုနီးပါး ဖြစ်နေလေ၏ ။

ကိုဖိုးအေးသည် မှိုများကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်၍

“မိုးတွေ အများကြီးရနေပြီးဟေ့၊ ရှာစရာ မှိုကျင်းမရှိတော့ဘူး၊ လျှို့ဝှက်က
မှိုကျင်းကိုခူးဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ မအေးစိန် ဝမ်းသာအားရသဖြင့်

“လျှို့ဝှက်မှာ မိုးတွေအများကြီးရဦးမယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်မတို့လင်မယား
ကံကောင်းတယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏ ။

သူတို့လင်မယားသည် တောတွင်းတစ်နေရာရှိ လျှို့ဝှက်အနီးသို့
လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏ ။ လျှို့ဝှက်ကြီးထဲသို့ဆင်းရန်လမ်းကို သူတို့ လင်မယားကလွဲလို့
မည်သူမျှ မသိချေ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကိုဖိုးအေးတို့သည် လျှို့ဝှက်ထိပ်ရှိ ခြံထဲသို့
တိုးဝင်သွားသော ပဒက်ကြီး တစ်ကောင်နောက်သို့လိုက်ရင်း လျှို့ဝှက်ကြီးထဲသို့ဆင်းရန်

လွယ်ကူသော လမ်းကြောင်းရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့၏။

ထိုစဉ်က လင်မယားနှစ်ယောက် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှို့ဝှက်ထဲသို့ လျောဆင်းခဲ့ရာ လျှို့ဝှက်၌ မှီတွေအများကြီးပေါက်နေကြောင်း တွေ့ခဲ့၏။

တောထဲ၌ တွေ့သမျှမှိုကျင်းများအနက် လျှို့ဝှက်ထဲ၌ ရရှိသော မှိုကျင်းက အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ယခုနှစ်လည်း မှီတွေ အများကြီးတွေ့မှာ သေချာ၏။

သူတို့လင်မယားသည် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လျှို့ဝှက်ထဲသို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ လျှို့ဝှက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ မှီတွေ ဖွေးခနဲတွေ့ရှိသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာ အားရ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မှိုများကို ဝမ်းသာအားရခူးဆွတ်၍ ပလိုင်းထဲသို့ ထည့်ကြ၏။

ထိုအခါ ပလိုင်းပင်ပြည့်မောက်ပြီး ထည့်ရန်မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ကိုဖိုးအေးသည် အသင့် ပါလာသော ပုဆိုးကို သိုင်းလွယ်၍ မှိုများကို ထည့်ရ၏။

လင်မယားနှစ်ယောက် မှိုများကို အားပါးတရ ခူးဆွတ်ပြီး ပင်ပန်းသဖြင့် လျှို့ဝှက်ထဲ၌ တစ်ခဏ မျှ အနားယူလေ၏။ ပြီးနောက် ကိုဖိုးအေးသည် လျှို့ဝှက်ထဲ၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ

“ရှင်မရေ.... ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းဟေ့၊ လျှို့ဝှက်ထဲသို့ ရွာထဲက လူတွေဆင်းတာ သေချာနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေး၏ စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် ထိုနေရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုလေရာ လျှို့ဝှက်၏ နေရာ၌ မြေကြီးများတူးဆွထားသော အမှတ်အသားကို တွေ့ရလေ၏။

သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တိုနှစ်တိုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ဆေးလိပ်တိုကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒါဟာ သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်တို့ လူစုသောက်တဲ့ ဆေးလိပ်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် မြေကြီးများ တူးဆွထားရာကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ပြီး

“လျှို့ဝှက်ကို လူဆင်းပြီး ဒီနေရာမှာ တစ်ခုခု မြှုပ်ထားသော ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့ တူးကြည့်ရ အောင်”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်ကလည်း သဘောတူသဖြင့် သံတူရွင်းဖြင့် တူးဆွကြည့်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် မြေကြီးထဲမှ ကြေးသေတ္တာတစ်လုံး၏ အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ကြေးသေတ္တာကိုမြေကြီးထဲမှ မယူ၍

“အထဲမှာ ဘာတွေများဖြစ်နိုင်မလဲ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေများလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မအေးစိန်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့်

“တော် လေရှည်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မြန်မြန်ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ တော်”

ဟု လောဆော်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ကြေးသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကြေးသေတ္တာအတွင်း၌ ပြုံး ပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လက်ဝတ်ရတနာများကို အံ့သြစွာ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မအေးစိန် က

“အမလေး... လက်ဝတ်ရတနာတွေမှ မနည်းပါလား၊ ဒီလောက်များတဲ့

လက်ဝတ်ရတနာ တွေကို ဘယ်သူကများတောထဲသို့ လာမြှုပ်ထားပါလိမ့်”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် လက်ဝတ်ရတနာများကို အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော မျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကို တွေးမိသွားပြီး

“ငါသိပြီ၊ ဒီရတနာတွေဟာ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ငါသိပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက် က ငါတို့ရွာအနီးမှာ ချစ်တီးလှည်းကို ဓားပြတိုက်ခံရတာ မှတ်မိပြီလား၊ ဒါချစ်တီးတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ရှင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဓားပြတွေက ပစ္စည်းတွေကို မထုခွဲသေးဘဲ တောထဲက လျှို့ဝှက်ထဲမှာ လာမြှုပ်ထားတာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာသေတ္တာကိုကြည့်၍ လောဘဇောများ ပူးကပ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ဒီရတနာတွေကို ငါတို့ယူသွားကြမယ်၊ လျှို့ဝှက်ထဲမှာ ဓားပြတွေမြှုပ်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့ ငါတို့ရတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေး၏ စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ဓားပြတွေက သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မတို့ယူသွားတာ သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာတုန်း”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုဖိုးအေးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ငါ့မှာ အကြံရှိပါတယ် ရှင်မရယ်၊ သူတို့မသိအောင်ကြံရမှာပေါ့၊

နောက်ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ငါတို့မြန်မာဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။
ချစ်တီးကုလားတွေဟာ မြန်မာမြေပေါ်မှာ ကျူးကျော်ပြီး မြန်မာရတနာတွေကို
မတရားတဲ့ အတိုးကြီးတွေနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားတာ။ ဒါတွေကို
ပုလိပ်လက်အပ်လိုက်ရင်လည်း ကိုလိုနီပုလိပ်တွေနဲ့ ချစ်တီးဟာ တစ်ကျိတ်တည်း
တစ်ညဏ် တည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ရတနာသေတ္တာကို ငါတို့ယူသွားကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။

ကိုဖိုးအေး၏ စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် ထိတ်လန့်သော
အမူအရာဖြင့်

“အို..... ဓားပြတွေထားတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်မတို့ယူလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊
တော်ကြာ ဓားပြတွေ သိသွားလို့ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ရန်လာရှာရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လောဘဇောကပ်နေသော ကိုဖိုးအေးက
လက်သီးဆုပ်၍

“အိုကွာ ...ငါတို့လျှို့ဝှက်ထားရင် ရပါတယ်၊ မင်းနဲ့ငါနှုတ်လုံပြီးတော့
ရွာထဲမှာပိပီရီရီနေမယ် ဆိုရင် ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ အရေးကြီးတာက
တို့လင်မယားနှစ်ယောက် နှုတ်လုံပြီး အနေအထိုင်ပီရီ ဖို့ပဲ၊ ပြောနေကြာတယ်ကွာ၊
ရတနာသေတ္တာကို ယူသွားကြမယ်၊ ပလိုင်းထဲက မှီတွေကို ထုတ်မယ်”

ဟု ပြောရင်း ၎င်းတို့ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေခဲ့သော မှီများကို ပလိုင်းထဲမှ
သွန်ချလိုက်လေ၏ ။

မအေးစိန်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို ပြောမရသဖြင့်
ငြိမ်းသက်နေလိုက်ရ၏ ။ ဓားပြများ ပိုင်ဆိုင်သော လက်ဝတ်ရတနာများကို
ယူဆောင်ချင်စိတ်မရှိတာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏ ။

ကိုဖိုးအေးသည် ပလိုင်းထဲသို့ ကြေးသေတ္တာလေးကို ပုဆိုးဖြင့်ပတ်၍
ထည့်လိုက်၏။ အပေါ်မှ မှိုများကို ဟန်မပျက် ဖုံးဖိထားလိုက်၏။ ပြီးနောက်
မအေးစိန်ဘက်သို့လှည့်၍

“ရှင်မရေ... ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် သူဌေးဖြစ်ပြီးလို့
မှတ်လိုက်ဟ”

ဟု အားတက်သရော ပြောလိုက်၏။

မအေးစိန်က စိတ်အားတက်ကြွနေသော ကိုဖိုးအေးကိုကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင်ကတော့ သူဌေးဖြစ်ပြီဆိုပြီး ပြောနေ၊ ကျွန်မကတော့ အရမ်းရင်တွေ
ထိတ်နေတယ်”

ဘာမှမထိတ်ပါနဲ့ ရှင်မရယ်၊ လူကြံရင် ဘာမဆိုဖြစ်ပါတယ်၊
ငါတို့အိမ်ကိုပြန်ပြီး ခေါင်းအေး အေးနဲ့ စဉ်းစားကြမယ်၊ ရွာထဲ ကိုဝင်ရင်
ဟန်မပျက်စေနဲ့နော်”

ထို့နောက်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ရွာထဲသို့
ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ၎င်းတို့ကဲ့သို့ မှိုခူးထွက်သော
ရွာသူရွာသားအချို့နှင့် တွေ့လေ၏။

မှိုခူးထွက်သူအချင်းချင်း တောထဲ၌ တွေ့လျှင် ရင်းရင်းနှီးနှီး
နှုတ်ဆက်မြဲဖြစ်၏။ ကိုဖိုးအေး တို့လင်မယားကို မြင်သောအခါ
ဦးတောကျော်ဆိုသော အဘိုးကြီးက

“ဖိုးအေးတို့ မှိုတွေ တော်တော်ရသလားဟေ့၊ မင်းတို့လင်မယားကတော့
ဝီရိယကောင်း တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့်လည်းနှစ်တိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်
မှိုတွေအများဆုံးတွေ့တာပဲ၊ ဒီနှစ်ဘယ်လို လဲ”

“ဒီနှစ်တော့ အရင်နှစ်လို မှီတွေ များများစားစား မရပါဘူးဗျာ၊
ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေး၏ စကားကြောင့် ဦးတောကျော်က

“မှီရတဲ့မျက်နှာဆိုတဲ့ စကားရှိတာပဲ၊ မှီတွေရရင် ပျော်ရတာ ပါပဲကွာ၊
ပျော်ပျော်ပါးပါး အကြမ်းနဲ့ထန်းလျက်ခဲလေး စားရအောင် လာပါဦးကွ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် ဦးတောကျော်၏ စကားကြောင့်
ရင်ထိတ်သွားလေ၏။ ဦးတောကျော်သည် ရွာထဲ၌ အလွန်စပ်စပ် စုစုနိုင်သော
အဘိုးကြီးဖြစ်၏။

၎င်း၏ အနီးမှာထိုင်၍ အကြမ်းအိုးသောက်လျှင် ဦးတောကျော်ကြီးက
ပလိုင်းထဲရှိမှီများကို လှန်လှောကြည့်ရှုပေလိမ့်မည်။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုဖိုးအေး က

“မအေးစိန် ဗိုက်နာလာလို့ စောစောပြန်တာပါ ဦးတောကျော်ရယ်၊
နောက်တော့မှ အကြမ်းသောက်ပါမယ်”

ဟု ပြောရင်း ဦးတောကျော်ကြီးကို စကားဖြတ်၍ ထိုနေရာမှ
အမြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

တောထဲ၌ ၎င်းတို့ကဲ့သို့ မှီခူးထွက်သူများနှင့် တွေ့ခဲ့ပြန်၏။ ထိုသူများက
ဖိတ်ခေါ်ပြန်၏။ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍
ငြင်းဆန်ပြန်၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ခါတိုင်းနှစ်များကဆိုလျှင် တောထဲ၌ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေထိုင်စား သောက်ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိ၏။

၎င်းတို့ ရွာထဲသို့ရောက်သောအခါ ရွာသားများက မှီရသော မျက်နှာကို လာကြည့်သည် ဆို၏။ ကိုဖိုးအေးတို့ လင်မယားသည် ပလိုင်းထဲ၌ ဖွက်ထားသော ရတနာသေတ္တာကို ရွာသားများတွေ့မှာစိုးသဖြင့် ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့၏။

ရွာသားများ ၎င်းတို့အနောက်သို့ လိုက်လာကြပြန်၏။

နှစ်ယောက်သား တဲထဲသို့ရောက်သောအခါ ပလိုင်းထဲရှိ ရတနာသေတ္တာကိုထုတ်၍ ဆန်အိုးထဲ၌ ဖွက်ထားရ၏။ ၎င်းတို့လင်မယား ဆန်အိုးထဲ၌ ရတနာသေတ္တာကို လက်မတင်လေး ဖွက်ထားလိုက်နိုင်၏။

ရွာသားများသည် ၎င်းတို့ရရှိသော မှီများကို လာရောက်ကြဘည့်ရှုပြီး တစ်ယောက်တစ် ပေါက် ပြောဆိုကြ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် မှီများကို ရွာဦးကျောင်းသို့ ဦးဦးဖျားဖျားသွားရောက်ကပ်လှူလေ၏။ ပြီး နောက် ၎င်းတို့ရရှိသောမှီများကို ရွာသားများကို ပြန်ရောင်းလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယား သည် မှီများကို ဟန်မပျက်ရောင်းချ နေသော်လည်း မျက်လုံးထဲ တွင် ရတနာသေတ္တာကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။

ရွာသူရွာသားများပြန်သွားသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်သားတဲနောက်သို့ ဝင်၍ ဆန် အိုးကိုဖွင့်ရန်ကြံ၏။

ဆန်အိုးထဲသို့ လက်နှိုက်ရုံရှိသေးသည်။ အိမ်ရှေ့မှ လူသံကြားရ၍ ကမန်းကတန်း ထကြည့် ရ၏။ ထိုအခါ ရွာထဲရှိ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ဆိုသော အဘွားကြီးဖြစ်၏။

ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့မှ

“ဖိုးအေး.... ဖိုးအေး”

ဟု အော်ခေါ်၍ တဲအတွင်းသို့ဝင်လာ၏။ ဆန်အိုးအနီး၌ ထိုင်နေသော
ဖိုးအေးတို့ကို တွေ့လေရာ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ကြီးက

“ဟဲ့...လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆန်အိုးဘေးမှာ ဘာနိုက်နေတာလဲ၊
ငါ့အထင်တော့ နှင်တို့နှစ်ယောက် ထကြ ဥစ္စာစောင့်သိုက်ကို ရလာပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားလေ၏။ မအေးစိန် က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်

“ဘယ်ကလာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်တွေ့ရမှာလဲ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ရယ်၊
ဒေါ်ဂျမ်းတုတ် မှီဝယ်မလို့ လား၊ မှီတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အလကားပဲ
ယူသွားပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ပြန်သွားပြီးနောက် တဲအတွင်းရှိ
ရတနာသေတ္တာကို ဖွင့်မ ကြည့်ရဲတော့ဘဲ ညသို့ရောက်ရန်သာ စောင့်စားနေလေ၏။

၎င်းတို့သည် တောထဲမှရရှိသော မှီများကို
ချက်ပြုတ်စားသောက်သော်လည်း နှစ်ယောက် လုံး မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားဝင်ခြင်း
မရှိချေ။

ညသို့ရောက်သော်အခါ အိမ်တံခါးကိုပိတ်၍ ခြင်ထောင်ကိုထောင်ကာ
ခြင်ထောင်အတွင်း သို့ ရတနာသေတ္တာကို သယ်ဆောင်ခဲ့လေ၏။

ခြင်ထောင်ထဲ၌ မီးခွက်ကိုထွန်း၍ ရတနာသေတ္တာကို ဖွင့်လေ၏။
ထိုအခါ သေတ္တာအတွင်း၌ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ခြေကျင်း စသည်ဖြင့်
လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။

မအေးစိန်သည် လက်ဝတ်ရတနာများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍
မျက်လုံးများ ဝင်းလက်လာ ပြီး

“ဒီရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချလိုက်ရင် ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့

ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွေ အဆင် ပြေသွားမှာပဲ၊ မြို့ မှာရောက်နေတဲ့ ကျွန်မတို့သမီးလေးကိုလည်း အိမ်ပြန်ခေါ်လိုရပြီ”

ဟု လေသံတီးတိုးပြောလေ၏။ ကို ဖိုးအေးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၌ မသူဇာဆိုသော သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။

မသူဇာလေးသည် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိပြီး မြို့ပေါ်၌ နေထိုင်သော ဒေါ်ရွှေမြဆိုသော အဘွားကြီးက သူမကို မွေးစားထားလေ၏။

၎င်းတို့လင်မယား ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် သမီးကလေး အနေအစား ဆင်းရဲမည်စိုးသဖြင့် စိတ်ကောင်းရှိသော ဒေါ်ရွှေမြထံတွင် ပေးအပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်ရွှေမြကြီးသည် ပင်စင်စားကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ်ပြီး သမီးလေး မသူဇာကို လွန်စွာ ချစ်ခင်၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယား၏ အဓိကရည်မှန်းချက်မှာ စီးပွားရေး အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားပြီး မသူဇာလေးနှင့် အတူ နေထိုင်ရန်ဖြစ်၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ရတနာတွေကို ထုခွဲပြီး သမီးလေးနဲ့အတူ နေရအောင် ပြန်ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီအတွက် အချိန်ယူပြီး ငါတို့ကြံဆရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မအေးစိန်က လက်ဝတ် ရတနာများကို ယူ၍ ကြည်ရှုပြီး

“ချစ်တီးလှည်းကနေ ရတနာတွေကို ဓားပြတိုက်တာ ဘယ်သူတွေဖြစ်မယ် ထင်လဲ”

“ဓားပြတွေဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတော့ ငါ့အထင်သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်နဲ့ ပတ်သက်နိုင် တယ်၊ ဦးတိမ်ညွန့်ဟာ လူမိုက်တွေ မွေးထားတယ်၊

နောက်ပြီးတော့ ဦးတိမ်ညွန့်ဆီမှာ နှစ်လုံးပြုး သေနတ်အပြင်
လုပ်သေနတ်တွေလည်း ရှိတယ်ကွ၊ တောထဲက လျှို့ဝှက်မှာ ဦးတိမ်ညွန့်တို့ တပည့်
လက်သားတွေ သောက်လက်စရှိတဲ့ ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တိုနှစ်တို တွေတယ်၊ ဒါဟာ
ဦးတိမ်ညွန့်နဲ့ ရတနာသေတ္တာ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိကအကျဆုံး သဲလွန်စပဲ”

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ဦးတိမ်ညွန့်က သူကြီးအမည်ခံပြီးဓားပြဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ငါ့အထင်တော့ ဓားပြစစ်စစ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရွာအနီးကို
ချစ်တီးလှည်း ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတဲ့အတွက် ခါတော်မီဓားပြတိုက်တာလည်း
ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့လက်ထဲသို့ ရတနာသေတ္တာရောက်လာတာ
လျှို့ဝှက်ထားဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ရွာထဲက တစ်ယောက်ယောက်သိသွားရင်
ငါတို့အသက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် တောထဲမှ ရတနာသေတ္တာကို
ရသည့်အချိန်မှစ၍ လောဘ ဇောကြောင့် လွန်စွာပင်ပန်းဆင်းရဲရ၏ ။

၎င်းတို့သည် ရတနာသေတ္တာကို တဲအနောက်ရှိ မြေကွက်လပ်၌
လျှို့ဝှက်ပြီး မြှုပ်နှံ လိုက် လေ၏ ။ ထိုနေရာ၌ စဉ်းအိုးကြီးတစ်လုံးနှင့်
ဖုံးဖိထားလိုက်၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဖိုးအေးသည် လယ်အလုပ်ကို ကောင်းစွာ
မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရတနာ သေတ္တာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရရှိရေးအတွက် နေ့စဉ်
စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏ ။

မအေးစိန်လည်း ကိုဖိုးအေးနည်းတူ ရတနာသေတ္တာကြောင့်
စိုးရိမ်သောက ရောက်ရလေ ၏ ။ ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာသေတ္တာရရှိပြီး
သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အကောင်းဆုံး အကြံတစ် ခုကို ရ၏ ။

ထိုအကြံကို ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ရှင်မရေ ... ငါတို့ အကြံရပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မအေးစိန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာအကြံလဲ ပြောပါဦးတော်၊ ကျွန်မတော့ ခေါင်းတွေခြောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ။ ထိုအခါ ကိုဖိုးအေးက ဇနီးဖြစ်သူကို အနီးသို့ခေါ်၍
လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဒီလို ရှင်မရဲ့၊ ရတနာသေတ္တာကို သူကြီးရဲ့လူတွေဟာ မကြာခဏ
သွားကြည့်မှာပဲ၊ ငါ့အ ထင်တော့ သူကြီးကိုယ်တိုင်တောင် သွားကြည့်ဦးမယ်၊
ဒါကြောင့် သူတို့ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ မကြာမီ သိမှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်သည် ထိတ်လန့်သော မျက်နှာဖြင့်

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ရတနာတွေကို ကျွန်မတို့ယူတာ သူကြီးသိသွားမှာပေါ့၊
ဒါတွေကိုကျွန်မ တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖုံးဖိထားနိုင်မှာလဲ”

ဟုပြော လေ၏။ ။ ကိုဖိုးအေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ဒီရွာမှာနေလို့ကတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ
ငါတို့လက်ထဲမှာ ရတနာတွေရှိ တယ်ဆိုတာ သူကြီးသိသွားမှာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့
ရွာမှာနေရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချဖို့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့
ဒီရွာကနေ ခွာမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ။ ကိုဖိုးအေး၏ စကားကြောင့် မအေးစိန်သည်
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဒီရွာဇာတိဆိုပေမဲ့ ရွာကနေ ထွက်သွားဖို့ မခက်ပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ရွာကနေ ထွက်သွားပြီး ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့
ဘာအလုပ်မှ လုပ်မစားတတ်ဘူး”

“ညံ့ပဲ၊ ရှင်မရယ်၊ ငါတို့လက်ထဲမှာ ရတနာတွေရှိမှတော့ အခုလို

ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်စားစ ရာ လိုမလားကွ၊ တနယ်တကြေးကို သွားပြီး သူဌေးလုပ်နေလို့နေလို့ရတာ ပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

“သမီးလေးရှိတဲ့မြို့ကိုသွားမယ် ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မလည်း သမီး လေးကို လွမ်းလှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တီးတွေရဲ့ ရတနာတွေကို ဆရာမကြီးမသိအောင် လျှို့ ဝှက်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

မအေးစိန်၏ စကားကြောင့် ကိုဖိုးအေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာမကြီးက လူရိုးလူဖြောင့်ကြီးကွ၊ ဒါကြောင့် ရတနာသေတ္တာကို ပြလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာမကြီးကို ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ယောက်ျား ငါ့ရဲ့ အကြံဉာဏ် ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းသိရမယ်၊ မင်းသေသေချာချာ နားထောင်၊ ချစ်တီးတွေဆီမှာပေါင်ထားတဲ့ ငါတို့ လယ်ကို ပြန်မရွေးတော့ဘူး”

ကိုဖိုးအေး၏ စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် အလိုမတူဟန်ဖြင့်

“ဘာပြောတယ်ရှင်၊ ချစ်တီးတွေဆီမှာပေါင်ထားတဲ့ကျွန်မတို့ရဲ့လယ်ကို ပြန်မရွေးတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့မှာ ရွေးစရာ ငွေရှိတာပဲ၊ ချစ်တီးဆီမှာပေါင်ထားတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့လယ်ကို ပြန် မရွေးတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့မှာ ရွေးစရာ ငွေရှိတာပဲ၊ ချစ်တီးရဲ့အဘိုးတွေ ကြီးလွန်းလို့ ဒီနှစ်မှာ မရရအောင် ပြန်ရွေးမယ်ဆိုပြီး ချစ်တီးဆီမှာ ဘာလို့အဆုံးခံရမှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကိုဖိုးအေးသည် မအေးစိန်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ တီးတိုးရယ်မော၍

“မင်း တော်တော်ခုံးဝေးတဲ့ မိန်းမပဲကွ၊ ချစ်တီးဆီမှာ လယ်တွေယာတွေအဆုံးခံလိုက်ပြီး အိမ်ခြေယာခြေမဲ့ဘဝနဲ့ ငါတို့လင်မယား ရွာက

ထွက်သွားဖို့ အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းရ ပြီး၊ သူကြီးနဲ့ သူ့လူတွေရဲ့ သံသယကင်းရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မအေးစိန်သည် ကိုဖိုးအေး၏ စကားကို နားထောင်ပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်၍

“ရှင်ရဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ရတနာသေတ္တာကို ကျွန်မတို့ရတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မယုံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရွာက ထွက်သွားဖို့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းလည်း ရသွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ လယ်တွေ ချစ်တီးလက်မှာ အဆုံးခံလိုက်ရတာ နှမြောစရာရှင်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကိုဖိုးအေးက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ငါတို့လယ်တွေဆုံးသွားပေမဲ့ ရတနာတွေ အများကြီးရထားတာပဲ၊ ဘာနှမြောစရာရှိလဲ၊ အရေးကြီးတာက ငါတို့သမီးလေးနဲ့ အတူနေရဖို့ပဲ၊ သမီးလေးလည်း ငါတို့ကို လွမ်းနေမှာ သေချာ တယ်”

ဟု ပြောလေရာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သမီးလေးမသူဇာ၏ အကြောင်းကိုတွေးကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏ ။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယား ရတနာသေတ္တာကိုရရှိပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ သူကြီးဦးတိမ်ညွန့် သည် မိမိတို့ရရှိထားသော ရတနာများပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု အိပ်မက်မက်လေ၏ ။

ထိုအိပ်မက်ကြောင့် လျှို့ဝှက်၍ ဖွက်ထားသော ရတနာများကို စိုးရိမ်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူ မောင် မောင်တုတ်ကိုခေါ်ကာ တောထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

တောထဲသို့ရောက်လျှင် လျှို့ဝှက်သို့ဆင်းရန် ပြင်ကြ၏ ။
မောင်မောင်တုတ်သည် လျှို့ဝှက်သို့မ ဆင်းမီ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“သူကြီး ...လျှို့ဝှက်သို့ လူတွေဆင်းခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟောဒီမှာ လျှို့ဝှက်ကခြံကို ရှင်းလင်း ထားတဲ့ လက်ရာခြေရာတွေမြင်တွေ့ရတယ်”

ဟု အလောတကြီး ပြောလေ၏။

သူကြီးသည် မောင်မောင်တုတ်ပြရာကို ကြည့်လိုက်ပြီးစိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“လျှို့ဝှက်ကို အမြန်ဆုံးဆင်းဟေ့”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ဆင်းလေ၏။

လျှို့ဝှက်သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ရတနာသေတ္တာကို မမြင်ရတော့ချေ။ သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“တောက် ...သူခိုးလက်က သူ့ဝှက်လုတယ်ကွာ၊ ရွာထဲက တစ်ယောက်ယောက်လက်ချက် ပဲဟေ့၊ ငါ့အထင်တော့ မှီခူးထွက်တဲ့ကောင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီသတင်းကို မင်း အမြန်ဆုံး စုံစမ်းစမ်း၊ ရတနာသေတ္တာကို ငါတို့မရရအောင် ပြန်ယူရမယ်၊ လိုအပ်ရင် အသက်ပေးရင် ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သွားတာ နာတယ်ကွာ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည်

မျိုးရိုးစဉ်ဆက်သူကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီးစီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းသူ ဖြစ်၏။

ဦးတိမ်ညွန့်သည် မိမိ၏ လက်ထက်၌ မိဘဘိုးဘွားများထက်ပင်

လက်နက်လူသူအင်အား တောင့်တင်းရမည်ဟူသော အယူအဆရှိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ လက်ထက်၌ တပည့်တပန်းများစွာကို မွေးမြူထား၏။ သူသည်လယ်ယာ မြေများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ငွေကြေးအင်အားတောင့်တင်းပြီး လက်နက်လူသူအင်အားများပြား၏။

ဦးတိမ်ညွန့်ရှိသောရွာသို့ မည်သည့်လူဆိုးဓားပြမျှ ကျူးကျော်
ရန်စဉ်းစားမရှိချေ။ ဦးတိမ် ညွန့်သည် မိမိ၏ ဩဇာအာဏာကြီးမားခြင်းကို
ဂုဏ်တစ်ခုလို မှတ်ယူ၏။

ဦးတိမ်ညွန့်၏ ရွာအနီးသို့ ချစ်တီးအပွန်း၏
လှည်းဖြတ်မည်ဟူသောသတင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်၏။

ဦးတိမ်ညွန့်သည် မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်လွန်းသူမဟုတ်သော်လည်း
မြန်မာလယ်သမားများအပေါ် အနိုင်ကျင့်လွန်းသော ချစ်တီးများကို မုန်းတီး၏။

ထို့ကြောင့် ချစ်တီးကုလားများကို
ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့်ထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်ရန် ကြံ၏။ ထိုစိတ်ကူးကြောင့်ပင်
ချစ်တီးလှည်းကိုအောင်မြင်စွာ ဓားပြတိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ၎င်းတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ချစ်တီးများထံမှ ရတနာသေတ္တာတစ်လုံးကို ရရှိလိုက်၏။

ထိုရတနာများသည် မြန်မာဆင်းရဲသားနင်းပြားများ ပိုင်ဆိုင်သော
ရတနာများဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်တီးများထံမှ ရရှိသောအခါ
မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းထားပြီး အခါအခွင့်ကြုံလျှင် ရပ်ရွာအကျိုးအတွက် အသုံးပြုရန်
ကြံစည်၏။

ယခု မိမိတို့ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ရတနာသေတ္တာသည်
ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားချေပြီ။ ရတနာသေတ္တာကို မည်သူရရှိသွားသနည်း။

မိမိတို့ရွာသားထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရရှိမှာ သေချာ၏။
အခြားအရပ်မှလူများ ရတနာ သေတ္တာကို ရရှိမည် မဟုတ်ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤတော ဤတောင်ထဲ၌ အများဆုံး
သွားလာနေသူများမှာ မိမိတို့ရွာသားများပင် ဖြစ်၏။

သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် ရတနာသေတ္တာရရှိသူ၏ သတင်းကို

မရရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ချစ်တီးလှည်း ရွာသို့ရောက်ရှိလာပြီး အကြွေးများကို သိမ်း လေ၏။ ထိုအခါ ကိုဖိုးအေးတို့ လင်မယားသည် ချစ်တီး၏ ငွေများကို အတိုးရော အရင်းပါ မဆပ်နိုင်တော့ကြောင်း ကြေငြာလိုက်လေ၏။

ချစ်တီးများသည် ဝမ်းသာအားရသဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့၏ လယ်များကို သိမ်းရန်ကြံလေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့ထံသို့ လာရောက်မေးမြန်ကြ၏။

သူကြီးကတော် ဒေါ်စိန်လှက

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖိုးအေးရယ်၊ နင်တို့လယ်တွေ ဒီနှစ်ပြန်ရွေးနိုင်ပြီထင်ထားတာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မအေးစိန်က တရှုံ့ရှုံ့ငိုယို၍

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီနှစ်ပြန်ရွေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာ၊ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ဘူး သူကြီးကတော်ရယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် စိတ်ကောင်းရှိသူများဖြစ်၍ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မ ယား၏ အဖြစ်ကို များစွာ ကရုဏာသက်ကြ၏။

သို့သော် စပါးဈေးကျပြီး တစ်ရွာလုံး

ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် တောင်မင်းကို မြှောက်မင်းမကယ်နိုင်သောဘဝ ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော လယ်များကို ချစ်တီးသူဌေး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်ရ လေ၏။ ထိုနေ့မှာပင် ချစ်တီးသူဌေး၏ နွားလှည်းသည် ချူသံတလွင်လွင်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ချစ်တီးသူဌေး၏ ကိုယ်စားလှယ်က

“ခင်ဗျားတို့လယ်ကို ကျုပ်တို့က မလွှဲသာ မရှောင်သာ သိမ်းလိုက်ရပေမဲ့

ကျုပ်တို့က မရိုင်းပါဘူး၊ လယ်မှာ ပြန်ပြီး အငှားလုပ်ခွင့်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည်
အကြံရှိသူများဖြစ်သဖြင့် ချစ်တီးသူဌေး၏ လယ်လုပ်ခွင့်ကို ငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။

ချစ်တီးသူဌေး၏ ကိုယ်စားလှယ် ပြန်သွားပြီးနောက် ကိုဖိုးအေးက
ရွာသားများအား မိမိတို့လင်မယား မြို့တက်ပြီး ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ
ရှာဖွေစားသောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

မအေးစိန်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ကျွန်မတို့သမီးလေးကို မြို့မှာပို့ထားတယ်၊ သမီးလေးနဲ့
နှစ်တွေအကြာကြီး မခွဲနိုင်တော့ ဘူး၊ သမီးလေးရှိတဲ့ မြို့ကို လိုက်သွားတော့မယ်၊
မြို့ကိုရောက်မှ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စား သောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် ကိုဖိုးအေးတို့အဖြစ်ကို
များစွာကရုဏာသက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မြို့သို့
တက်ခဲ့လေတော့၏။ ကိုဖိုးအေးတို့ မြို့တက်သောနေ့၌ တစ်ရွာလုံး ရွာထိပ်သို့
လိုက်လံနှုတ်ဆက်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် မြို့သို့တက်ကာနီး၌ သူကြီးထံသို့
သွားရောက်နှုတ်ဆက်လေ ၏။ သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည်
ကိုဖိုးအေးတို့လည်းကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဖိုးအေးတို့လင်မယား သနားစရာပဲ၊
တစ်ရွာမကောင်းသူကောင်းမဖြစ်ဆိုတဲ့ သေချင်တဲ့ ကျား တောပြောင်းဆိုတဲ့
စကားလည်းရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သံသယရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာ
သူတို့လင်မယားကို ထုတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးတိမ်ညွန့်၏ လက်ရုံးတပည့် မောင်မောင်တုတ်က

“ကျုပ်ကတော့ ဟိုးအရင်ကတည်းက သူတို့လင်မယားကို သံသယရှိတဲ့လူစာရင်းက ထုတ်ထားပြီးသား၊ ဖိုးအေးတို့ လင်မယားက သိပ်ရိုးတာဗျ၊ တောထဲမှာ ရတနာသေတ္တာတွေ့ရင် သူကြီးဆီကို အမြန်ဆုံးလာအပ်ကြမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်မောင်တုတ်၏ စကားကြောင့် သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်က မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင် ရွာထဲမှာ မင်းသံသယအရှိဆုံးလူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်မောင်တုတ်က အဝေးကိုငေးကြည့်၍

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲဗျာ၊ ထန်းတောက မျိုးကြီးပဲဗျ၊ မျိုးကြီးရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်၊ မျိုးကြီးဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး မူပျက်နေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုမူပျက်တာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မျိုးကြီးဟာ တောထဲကပြန်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ထန်းတောမှာ မယ်မယ်ရရ ထန်းမတက် တော့ဘူး၊ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး အလေလိုက်နေတာများတယ်”

“ဒါဆိုရင် မျိုးကြီးဟာ မသင်္ကာစရာအကောင်းဆုံးလူဖြစ်နေပြီ၊ လူယုတ်မာကောင်ကို မျက် ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ကွာ”

သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် ရတနာသေတ္တာပျောက်ဆုံးခြင်းအတွက် အလွန်ဒေါသဖြစ်နေလေ တော့၏။

ကိုဖိုးအေးကို ဇနီးမောင်နှံသည် မြို့ပေါ်သို့တက်ပြီး သမီးလေး မသူဇာရှိရာသို့ သွားလေ၏။ သမီးလေး မသူဇာကို ခေါ်ယူမွေးစားထားသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြသည် လွန်စွာ စိတ်သဘော ထားသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြသည် လွန်စွာ စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်၏။

ရွာ၌ စားဝတ်နေရေးမပြေလည်၍ မြို့ပေါ်တက်လာသည် ဆိုသောအခါ
ဒေါ်ရွှေမြက

“မင်းတို့လင်မယားရဲ့ကံကလည်း ဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မြို့ပေါ်ကိုတက်လာမှ တော့ အဒေါ်မြတို့ ရှိပါတယ်၊ အားမငယ်ပါနဲ့၊ မင်းတို့နေဖို့
စားဖို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ အဒေါ်မြရဲ့အိမ်မှာပဲ နေ၊ မရှိအတူ ရှိအတူပေါ့ကွယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။

သမီးလေးမသူဇာသည် မိဘများရောက်ရှိလာသဖြင့်
အလွန်ပျော်ရွှင်နေလေ၏ ။ မသူဇာ လေးသည်
ဒေါ်ရွှေမြကိုအဘွားအရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြင်နာသော်လည်း မိဘရင်းခြာ
များကို အစဉ်အမြဲသတိရလွမ်းဆွတ်လေ၏ ။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ဆရာမကြီးဒေါ်ရွှေမြ၏ အိမ်ကလေး၌ ပင်
လောလောဆယ်နေထိုင်လေ ၏ ။ ကိုဖိုးအေးသည်
၎င်းတို့ထံတွင်ချစ်တီးတိုက်မှရရှိသောရတနာများရှိနေသော်လည်း ၎င်းတို့
ရောက်ရှိနေသောမြို့သည် ရွာနှင့်အလှမ်းမကွာဝေးသဖြင့်
သူကြီးတို့လူစုရိပ်မိမှာစိုး၏ ။

ထို့ကြောင့် ရတနာများကိုရောင်းချ၍ သူဌေးသူကြွယ်မလုပ်သေးဘဲ
ကြောင်လက်သည်း ဖွက်သကဲ့သို့ နေထိုင်ရန်ကြံစည်၏ ။

ကိုဖိုးအေးက ဇနီးဖြစ်သူကိုမြို့စွန်ဘုရားသို့ေါ်ဆောင်၍

“ရှင်မရေ... လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုထုခွဲပြီး

ဒီမြို့မှာသူဌေးလုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့ ချင်းညချင်းငါတို့သူဌေးဖြစ်သွားရင်
သူကြီးတို့လူစုရိပ်စားမိသွားတယ်။ လောလောဆယ် ငါတို့သူ
ဌေးလုပ်လို့မရသေးဘူး။ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် မြို့ပေါ်သို့တက်၍ နေထိုင်ရင်း
စီးပွားရေးလုပ်ရန် အခွင့်အလမ်းကိုစောင့်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာမကြီးဒေါ်ရွှေမြသည် သူမ၏
ထင်းရှူးသေတ္တာမှထင်းရှူးသားတစ်ချပ်ကွာ ကျနေကြောင်းတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်
တူနှင့်သံကိုယူ၍ ထင်းရှူးသေတ္တာကိုပြန်ရိုက်ပေးလေ၏။

ဒေါ်ရွှေမြ၏ ထင်းရှူးသေတ္တာသပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသွားပုံကိုကြည့်၍
ကိုဖိုးအေးသည် စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးကိုမြင်တွေ့သွားပြီး

“ရှင်မရေ ... ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသိပြီ။
ငါထင်းရှူးသားတွေဝယ်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးတွေ လုပ်ရောင်းမယ်။ မြို့ပြင်မှာ
ထင်းရှူးသားတွေဝယ်လို့ရတာ ငါသိတယ်”

ဟုပြောလေရာ မအေးစိန်ကမျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ရှင်က ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်တတ်လို့လား”

“မခက်ပါဘူး ရှင်မရယ်၊ ငါလူပျိုဘဝတုန်းက

ရွာမှာလက်သမားလုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ထင်းရှူး သေတ္တာကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တာပဲ၊
ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်ပြီး အိမ်မှာထိုင်ရောင်းလည်းရ တယ်။ ဘူတာမှာ
သွားရောင်းလည်းရတယ်။ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်တွေနဲ့ လိုက်ရောင်းလို့လည်းရ
တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသားများကိုဝယ်၍
ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပြီးတစ်ပုဒ် သပ်ရပ်စွာလုပ်ကိုင်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ၏ ရောင်းဈေးကိုလည်း
အတတ်နိုင်ဆုံးချိုသာစေပြီး အ ကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ လုပ်လေ၏ ။

မိမိပြုလုပ်ပြီးသော ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို ခြံရှေ့သို့ထုတ်၍
ထင်းရှူးသေတ္တာရောင်း သည်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကိုလည်း
ကိုယ်တိုင်ရေးလေ၏ ။

ကိုဖိုးအေး၏ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို လူများလာရောက်ကြည့်ရှုပြီး
ဈေးနှုန်းချိုသာခြင်း၊ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်ခြင်းတို့ကြောင့် ဝယ်ယူသွားလေ၏ ။

ကိုဖိုးအေး၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေသောအမူအရာကို သဘောကျ၍ လည်း
ဝယ်ယူကြလေ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့မိသားစုလေးသည်
ထင်းရှူးသေတ္တာရောင်းချသောအလုပ်ဖြင့် စီး ပွားဖြစ်ထွန်းလေ၏ ။ ကိုဖိုးအေးတို့၏
သမီးလေးမသူဇာသည် ကိုဖိုးအေးထင်းရှူးသေတ္တာများပြုလုပ် သည့်အခါ
အနီးသို့လာ၍ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုလေ၏ ။

သူမသည် ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကိုချစ်ခင်၏ ။

ကိုဖိုးအေးသည် ၎င်းတို့၏ သမီးလေး မသူဇာကိုမြို့ပေါ်၌
ဆရာချစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းတက် လေ၏ ။ ဆရာချစ်သည်
မြန်မာဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ခေတ်ဆန်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
နှစ်ဘာသာနိုင်နင်း၏ ။

မသူဇာသည် စာတော်သောကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မသူဇာ အား ဒေါ်ရွှေမြ၏ အိမ်၌ ကပ်ရပ်၍ နေထိုင်ရင်း
တစ်နှစ်ခွဲခန့်ကြာသောအခါ ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်ရင်း စီးပွားဖြစ်လာပြီး
အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုဝယ်ရန်ကြံစည်၏ ။

ဆရာမကြီးသည် သဘောကောင်းမွန်သူဖြစ်သောကြောင့်

“သူတို့လင်မယား ငါနဲ့အတူနေပါသေးတယ်။ ဘာလို့အိမ်ဝယ်ရတာလဲ၊ ဒီအိမ်ကိုငါသေ သွားရင် နင်တို့မိသားစုပဲရမှာ။ ငါ့မှာလည်း ဆွေမျိုးရင်းခြာရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ဆရာမကြီး၏ အိမ်၌ နေထိုင်ရသည်မှာ လွတ်လပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် အိမ် ဝယ်ရန်ကြံခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ဝယ်သောအိမ်မှာ ဆရာမကြီးနှင့်နှစ်အိမ်သာခြား၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ထိုအိမ်၌ နေထိုင်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာများကို ဆက်လက်ရောင်းချလေ၏။ သူသည် ထင်းရှူးသေတ္တာများကို စီးပွားဖြစ်ရောင်းချနေရင်း ထိုအလုပ်ကိုလေးစားမြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားလာ၏။

ထို့ကြောင့် ပိုမိုအလေးအနက်ထားပြီး ပြုလုပ်ရောင်းချပေး၏။ မိမိ၏ လက်ဖြင့်ပြုလုပ်ပြီး သေ သပ်ကျနသောထင်းရှူးသေတ္တာလေးတစ်လုံးဖြစ်ပေါ်လာလျှင် လွန်စွာဝမ်းသာတိတ်ဖြစ်၏။

မသူဇာလေးသည် ကျောင်းအားသည့်အချိန်၌ ကိုဖိုးအေးကိုလင်မယား၏ နေအိမ်သို့ ရောက် ရှိနေတတ်၏။

ညသို့ရောင်သောအခါ ဆရာမကြီးဒေါ်ရွှေမြ၏ အိမ်သို့ပြန်ပြီး နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ပြုလုပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြို့ကလေး၌ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများပြုလုပ်ရောင်းချပြီး အသက်မွေးခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်တိတိရှိခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ မသူဇာသည် ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများအနီးရှိ

သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ စာကျက်နေ လေ၏။ ထိုသို့စာကျက်ရင်း

အနီးရှိသစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ချိုးကလေးတစ်ကောင်လာနား၏။

မသူဇာသည် ချိုးငှက်ကလေးကိုကြည့်ရင်း သူ၏
လက်ထဲရှိဖောင်တိန်ဖြင့် ချိုးကလေး၏ ပုံကို ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်၌
ရေးသားမိလျက်သားဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထင်းရှူးသားများဝယ်၍ ပြန်လာသောကိုဖိုးအေးသည်
ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ် ရှိငှက်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ကြည့်စမ်း ...ငါ့သမီးဆွဲထားတဲ့ငှက်ရုပ်ကလေးက လှလိုက်တာ။
ဒီနေ့ကစပြီး အဖေထင်း ရှူးသေတ္တာပေါ်မှာ ငါ့သမီးရေးတဲ့ငှက်ရုပ်ကလေးတွေ
တံဆိပ်လုပ်ပြီးသုံးရမယ်။ ထင်းရှူးသေတ္တာ တွေမှာ ငှက်ရုပ်လေးတွေ
အမှတ်တရရှိနေတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဖိုးအေးသည်ငင်းပြုလုပ်နေသော
ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများ၏ ဒေါင့်တစ်နေ ရာ၌ ငှက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို
တံဆိပ်အဖြစ်ရေးဆွဲခဲ့လေ၏။

ထိုငှက်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်၍
ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကိုပြုလုပ်သူမှာကိုဖိုးအေးဖြစ်ကြောင်း လူအများသိကြလေ၏
။

ထို့ကြောင့် ထင်းရှူးသေတ္တာဝယ်လိုသူအချင်းချင်း..

“ငှက်ရုပ်တံဆိပ်ထင်းရှူးသေတ္တာကို ဝယ်ကြကွ၊
သူ့ရဲ့လက်ရာကောင်းတယ်”

ဟုချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ကြ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ၌ အနက်ရောင်ဆေးဖြင့်
ငှက်ရုပ်ရေးဆွဲပြီးသည့်နောက် ပိုင်း ထင်းရှူးသေတ္တာများပိုမိုရောင်းရလေ၏။

၎င်း၏ လက်ရာကို ပိုမိုလူသိများထင်းရှားလာခဲ့၏။

ကိုဖိုးအေးသည် သမီးလေးမသူဇာကို အလွန်ချစ်၏။ ထို့ကြောင့်
မသူဇာ၏ အားလပ်ရက် များ၌ မြို့ပြင်ရှိရေကန်ကြီးသို့လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၏။

ထိုရေကန်ကြီးသည် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့်အေးမြနေသော တော၏
အလယ်မှာရှိ၏။

မသူဇာသည် ရေကန်ကြီး၌ ရေချိုးခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်၏။
ထို့ကြောင့် ကျောင်းအားရက် တိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား
ရေကန်ကြီးသို့လိုက်လံပို့ဆောင်ခိုင်း၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ရေကန်ကြီးသို့ရောင်သည့်အခါတိုင်း
ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုဖတ်ကာ ရေချိုးနေသောမသူဇာကို စောင့်လေ့ရှိ၏။

မသူဇာသည် ရေကန်ကြီး၌ ရေချိုးပြီးနောက်
သရက်တောကြီးသို့သွားကာ ဖခင်အား သရက်သီးများနှူးခိုင်း၏။
သရက်သီးနှူးပြီးသောအခါ ခွဲစိတ်၍ ထိုနေရာ၌ ပင် စားသောက်ကြလေ၏။
